

MAYSIE GRIEG

*Sfidând
pericolul*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

NICOLAE NĂSTASE

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Lungită pe nisip, în costum de baie, Lea visa. Briza mării mișca ușor franjurile umbrelei albe, iar dincolo de ea era albastrul intens al mării și seninul cerului. Numai albastru și soare. O atmosferă idilică. Visez, se gândi ea, confuză, dacă deschid ochii voi regăsi Londra, cenușiul, ceața, ploaia...

Simți o atingere pe piele, o mână care o mângâia foarte ușor; tresări și clipi din ochi. Nu, nu era un vis ci o plajă din Bahamas, cu nisip adevărat, auriu... Dar pe cer se contura chipul unui bărbat. Foarte bronzat, cu ochii strălucitori, tot atât de albaștri ca marea.

– Ce... cine sunteți? se bâlbâi ea.

– Ah! v-am trezit... Îmi pare rău, spuse el zâmbind. În trecere, am aruncat nisip pe dumneavoastră și voiam să-l scutur... Credeam că m-ați văzut.

Lea privi în jurul ei. Plaja era aproape pustie... Se așezase acolo la mijlocul după-amiezii în mulțimea zgomotoasă a celor aflați în vacanță, râsul copiilor care se bălăceau în apă și exclamațiile părinților care se jucau cu mingea. Și, dintr-o dată, nu mai era nimeni, niciun țipăt, în afara celor scoase de pescăruși și zgomotul uniform al valurilor măturând țărmul. Cât dormise oare? Automat, își ridică brațul pentru a-și consulta ceasul, dar își dădu seama că acesta era în sacoșa de plajă, confecționată din bumbac roz, ca și costumul ei de baie.

– Este ora șase, rosti bărbatul, îngenuncheat în fața ei.

Fără a-i da atenție, Lea începu să-și strângă lucrurile. Își cumpărase sacoșa și costumul de la magazinul hotelului. Și cum prețul derizoriu o mirase, vânzătoarea îi explicase că, în calitatea sa de cumnată a directorului, beneficiază de reduceri substanțiale.

– Ați sosit azi?

Necunoscutul o cerceta amănunțit, fără să-și ascundă admirația. A avea tupeu. Luând flaconul de cremă solară, îi răspunse cu răceală:

– Da.

Deloc descurajat de răspunsul ei laconic, continuă:

– Lăsați-mă să ghicesc... sunteți englezoaică?

– Ar trebui să vă jucați de-a detectivul în altă parte.

Sunt grăbită.

Agasată, își termină de strâns lucrurile, aplecându-se în față, ceea ce făcu însă să-i scoată și mai mult în evidență rotunjimea perfectă a sânilor. Bărbatul îi privi cu îndrăzneală:

– Ați abuzat de soare, murmură el, de aceea sunteți irascibilă. În prima zi, trebuie să fiți foarte atentă.

Lea își aminti că sora sa îi dăduse exact același sfat. Dar după lunga și obositoare călătorie cu avionul, somnul o doborâse fără să-și dea seama.

Se ridică și, fără să-l privească pe necunoscut, se îndreptă spre palmierii care despărteau plaja de grădinile hotelului. El o urmă imediat.

– Ați descins la „Lotus“? întrebă el.

Ea clătină din cap. Se va decide, oare, s-o lase în pace? Acum iritată, Lea nu se putu împiedica să nu remarce grația nonșalantă a mersului și a gesturilor lui. În plus, minusculul slip negru îi puneă în valoare corpul athletic înnegrit de soare. Locuia oare pe insulă? Fără îndoială. Poate că lucrează pe plajă? Lea reperase deja ceata bronzată a instructorilor care dădeau turiștilor lecții de surfing sau scufundări submarine. Păreau parcă turnați cu toții din același aluat: zâmbetul luminos, dinții strălucitori de albi, corpul musculos... Motiv ce i-ar face, desigur, geloși până și pe cei mai abili seducători londonezi.

– Intenționați să rămâneți mult timp? insistă el.

Scoase un suspin profund, menit să-i arate că o enerva.

– Cincisprezece zile.

Oare nu înțelegea că o deranja? Așa s-ar părea, deoarece continuă fără să se lase tulburat:

– „Lotus“ este un hotel excelent. Veniți pentru prima dată?

– Da!

Mergeau acum pe sub umbra palmierilor. De aici se zărea în soare hotelul de un alb strălucitor. Cu tufele de flori roz pe peluze, ansamblul semăna cu o carte poștală ilustrată, ale cărei culori fuseseră parcă retușate. Dar încă de la sosire, Lea plutea în plină irealitate. Avea impresia că se află pe o altă planetă.

– Ați venit singură? se interesă necunoscutul.

– Poftim?

– Vreau să spun, sunteți însoțită de cineva?

Tentată mai întâi să mintă, se răzgândi. Dacă și el locuiește la „Lotus“, va descoperi, fără îndoială, mai devreme sau mai târziu, acest lucru.

– Nu, sunt singură. Am nevoie de odihnă. Și de... solitudine...

De data asta va înțelege... se gândi ea, iuțind pasul. În acel moment, o albină țâșni bâzâind dintr-un tufiș și se prinse în părul ei. Lea avea groază de insecte. Primul ei gând fu s-o ia la fugă.

– Nu, stați, nu vă mișcați!

Necunoscutul îi opri avântul, luând-o de umeri. Apoi, cu două degete, prinse albina ce se rătăcise în părul ei. După care îi dădu drumul să zboare.

– Nu prezentați interes pentru ea, zise el pe un ton ironic. Nu sunteți genul de floare pe care o caută.

Tremurând încă de teamă, nu se mișcă, dar nici nu știa ce să spună. În plus, el nu se arăta deloc dispus s-o lase în pace. Apăsarea degetelor lui pe umărul ei gol o tulbura. Dar de ce îi privea cu insistență buzele? Își imagina că nu-i putea citi gândurile? Franchetea brutală a privirii lui spunea, desigur, mult. Altă dată, poate s-ar fi simțit flatată și ar fi găsit provocatoare privirea sa admirativă. Dar nu mai era posibil după tot ce i se întâmplase cu Phil. Suferise prea mult. N-o va lua iar de la început... Doar cu o săptămână în urmă, izbucnea în lacrimi la fiecare cinci minute! Acum, nu mai dorea decât liniște.

– Feriți-vă de albinele de aici, spuse el, eliberându-i umărul. Întepătura lor este destul de periculoasă. Poate fi chiar mortală dacă ai inima slabă.

– Inima mea este în ordine.

– Mă bucură să aud acest lucru! Începusem să-mi pun unele întrebări.

Fără a da importanță observației lui cu dublu înțeles, își reluă mersul. Da, trebuia să se ferească de aceste

albine, pe care sora sa, în lunga enumerare de insecte și serpi periculoși, nu le menționase. În schimb, cu un zâmbet malițios, o pusese în gardă pe Lea în privința bărbaților de aici. Se pare că mai toți sunt niște seducători:

– Fii foarte atentă, încheiase Christine. Contactul cu turiștii pe toată durata sezonului, îi învață să fie expeditivi...

– Fii liniștită, răspunsese Lea. Cu mine, n-au nicio șansă.

Vocea calmă și bine timbrată a necunoscutului o trezi din visare.

– Cum vă numiți?

– O, dar asta nu vă privește!

– Eu mă numesc Nicolas... Nicolas Hunt, se prezentă el, cu gentilețe, după o pauză, pentru a pregăti mai bine efectul.

Lea se opri în pragul hotelului, apoi îi aruncă o privire rapidă peste umăr, înainte de a se întoarce cu fața spre el.

– Nicolas Hunt? Fotograful?

El dădu încet din cap, afirmativ, iar ea sesiză în ochii lui albaștri o licărire de aroganță, poate chiar puțin cinism. Nicolas Hunt, fiind cunoscut peste tot în lume, era suficient să-și spună numele pentru ca toate femeile să i se arunce în brațe! Cele mai mari reviste își disputau

fotografiile realizate de el, pentru că Nicolas avea talentul de a descoperi, dincolo de ceea ce se vede, adevărata personalitate a modelelor sale. Femei celebre făceau coadă pentru a avea onoarea să fie fotografiate de Nicolas Hunt...

Și totuși, pentru a o emoționa pe Lea, nu era suficient. Fără un cuvânt, îl privi drept în ochi câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie și intra în hotel. Urcă în fugă în camera sa, fără să întâlnească pe cineva.

Era problema lui dacă și-a închipuit că, aflându-i numele, își va schimba atitudinea față de el. Celebritățile n-o impresionau prea tare. Întâlnea așa ceva în fiecare zi la BBC. Dacă prestigiosul Nicolas Hunt își căuta o iubită pentru vacanță, n-avea decât să se adreseze în altă parte. O! Nu-și făcea nicio grijă din cauza lui. Farmecul și numele lui trebuia să atragă în jurul lui o suită întreagă de fete frumoase! În definitiv, era în stare de orice, pentru a-și atinge scopul. Genul de bărbat pe care-l cunoștea bine și care nu-i inspira decât dispreț.

Întârzie mult sub duș și îmbracă un halat scurt de baie, de un galben aprins. Soarele, cald și strălucitor în această după-amiază târzie, inunda grădinile din jurul hotelului. Stătea la fereastră, admirând tufe de flori plantate de-a lungul zidului exterior, când un Ferrari de un roșu aprins

apăru pe alee și ieși din curte. Lea îl văzu dispărând în viteză pe șosea. La volan, cu părul fluturând, îl recunoscu pe Nicolas Hunt. Zâmbind, își spuse că nu-l va revedea niciodată. O scosese pe o listă, după eșecul pe care tocmai îl suferise.

Auzi un ciocănit în ușă.

– Intră! strigă ea surprinsă.

Băiatul de serviciu pe etaj, îmbrăcat în vestă albă, apăru aducând un platou.

– Bună seara, domnișoară Winslow. Prima dumneavoastră baie v-a satisfăcut pe deplin?

– Am adormit pe plajă, spuse ea, râzând. Nici măcar degetul mic nu l-am udat.

El depuse platoul pe o masă joasă.

– Iată ceva ce vă va trezi, domnișoară. Șampanie.

– Dar n-am comandat!

– Și totuși, cineva a făcut-o în locul dumneavoastră, o asigură el, destupând sticla. Doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc. Sora mea mi-a trimis-o? Ce atenție încântătoare din partea ei!

– Nu, domnișoară. Domnul Hunt...

Spunând acestea, băiatul ieși, lăsând-o pe Lea privind spre sticla de șampanie. Era oare posibil ca el să nu fi abandonat partida?

De necrezut... Dar cum să refuze, acum? Prea târziu. Își

turnă în pahar și sorbi o înghițitură. Într-adevăr, delicioasă...

Încăpățânatul ăsta de Nicolas Hunt era, într-adevăr, un expert... Terminând de băut primul pahar, își mai turnă încă unul. Îi oferise o șampanie excepțională. Ei și? Era problema lui, deoarece, din partea ei nu va obține nimic. Dacă îl va mai revedea vreodată, îi va mulțumi politicos și atât.

Deocamdată, savura șampania, plimbându-se prin cameră de colo-colo, îmbrăcată în același halat și cu picioarele goale. Deodată, sună telefofnul. Ea ridică receptorul:

– Alo?

– Lea? Edward ne invită să cinăm afară, în cinstea venirii tale. Nu ești cumva prea obosită?

Era ciudat, dar tonul energic și vesel al surorii sale suna fals...

Degeaba era Edward directorul „Lotusului“, el se baza în întregime pe soția sa pentru a asigura buna funcționare a acestuia. În ceea ce-l privea, prefera să se ocupe de distracțiile pe care hotelul le oferea clienților, organizând spectacole de cabaret și supraveghindu-i pe instructori și pe cei ce se ocupau cu amenajarea plajei. Împreună, ei formau o echipă dinamică și eficientă, dar Lea se întreba uneori dacă sora ei nu și-ar fi dorit să se elibereze puțin, pentru a avea un copil. Totdeauna visase acest lucru și era

măritată de cinci ani... Lea nu îndrăznea s-o întrebe, așteptând mereu confidențe spontane. La venire, simțise imediat la sora ei o oarecare tristețe, iar voioșia și exuberanța puțin forțate, puteau să ascundă o îngrijorare profundă.

– Obosită, eu? Am dormit toată după-amiaza pe plajă. Sunt în plină formă!

– Cu atât mai bine. Ne întâlnim la bar, spre ora opt. Vom merge la „Baracuda albastră”. În acest moment, este locul cel mai la modă. Toată lumea merge acolo. Îți vom face cunoștință cu prietenii noștri.

– Formidabil! exclamă Lea.

Nu abuzase, cumva, cu această șampanie? Avea senzația că plutește...

– Cât entuziasm! se miră Chris, puțin nedumerită. Pa, pe curând.

– Pe curând!

Închise și se îndreptă spre șifonier. Șovăi un timp, înainte de a alege o fermecătoare rochie roz din bumbac moarat, lucios ca satinul. Îndrăznețul decolteu elibera umerii, iar fusta se evaza din talie ca o corolă. Încălță niște sandale albe, delicate, cu tocuri înalte. Aruncă apoi o privire plină de regret spre sticla de șampanie neterminată. Dar trei pahare erau suficiente. Unul în plus și ar ajunge amețită în fața lui Chris și a prietenilor ei.

Privindu-se în oglindă, constată că obrazul îi era deja

bronzat, dar și înviorat de șampanie. Cum în ochii săi verzi strălucea o licărire provocatoare, făcu o mică grimasă. Purtarea arogantă a lui Nicolas Hunt o agasase în cel mai înalt grad. De ce naiba trebuia ca toți bărbații să fie prea siguri pe ei și să se poarte ca niște bătărani?

Era ferm hotărâtă ca în această seară să dea uitării starea ei sufletească și să facă impresie bună. Oh! nu-și făcea iluzii... Mai devreme sau mai târziu, Chris va sfârși prin a aborda subiectul rupturii logodnei cu Phil. Discreția de care a dat dovadă până acum, n-o să dureze. Când va sosi momentul, Lea va ști să fac față situației. Cel puțin, și-o promise înainte de a ieși din cameră, pentru a se întâlni cu Chris la barul hotelului.

Surorile semănau mult: aceeași formă a feței, aceeași siluetă și aceiași ochi verzi. Cu cinci ani mai mare decât Lea, Chris era la fel de blondă, dar mult mai bronzată. În această seară, era îmbrăcată cu o rochie din mătase, gen furou, foarte mulată, de culoare galben pai, care-i scotea în evidență tenul bronzat și părul blond.

– Arăți grozav! spuse Lea. Eu sunt o adevărată pastilă de aspirină lângă tine! Cât timp mi-ar trebui să te ajung?!

– Luni de zile! răspunse Chris, izbucnind în râs. Vrei să bem un pahar sau plecăm imediat?

– N-o grăbi, interveni Edward. Barmanul nostru prepară cocteilurile la perfecție. Lea, ia unul.